

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/47/2020
Identifikačné číslo spisu: 1109248015
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1109248015.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holiča, v spore žalobcu P. X., bytom H. XXX, Y., zastúpeného JUDr. Ľubomírom Hlbočanom, advokátom so sídlom v Bratislave, Vajnorská 20, proti žalovanej Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26C/316/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 4. septembra 2018 sp. zn. 5 Co/7/2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4. septembra 2018 sp. zn. 5Co/7/2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 30. mája 2017 č .k. 26 C/316/2009 - 224 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.240,93 € s 9% úrokom z omeškania ročne od 7. novembra 2009 do zaplatenia, všetko do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. V časti uplatnenej sumy 403,10 € s 9% úrokom z omeškania od 7. novembra 2009 do zaplatenia, žalobu zamietol. Konanie v časti o zaplatenie 13,24 € s 9% ročným úrokom z omeškania od 7. novembra 2009 a v časti o zaplatenie 173,27 € spolu s 9% ročným úrokom z omeškania od 7. novembra 2009 do zaplatenia zastavil. Žalobcovi súd priznal právo na náhradu trov v plnom rozsahu.

1.2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 1 ods. 1, § 4 ods. 1, § 9 ods. 1, § 10, § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že žalobou sa pôvodne žalobcovia P. X. a Z. X. domáhali, aby súd zaviazal žalovaného na náhradu škody vo výške 4 427,44 € titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu. Na pojednávaní konanom dňa 7. júna 2012 žiadal žalobca, aby súd pripustil zmenu žaloby tak, že žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na náhradu škody v sume 4427,44 € spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 7. novembra 2009 do zaplatenia ako aj na zaplatenie sumy 403,10 € spolu s 9% ročným úrokom z omeškania od 7. novembra 2009 do zaplatenia titulom trov právneho zastúpenia žalobcov pri

predbežnom prerokovaní uplatneného nároku. Vzhľadom k tomu, že súd dospel k záveru, že žalobca márne uplynutie premlčacej doby nezavinil (žalovaný vznesol námietku premlčania) bolo by voči nemu priznanie účinkov premlčania neprímerane tvrdým postihom. Súd v časti uplatnenej škody v sume 4.230,93 € s prísl. nepovažoval nárok za premlčaný, a preto posudzoval dôvodnosť uplatneného nároku, pričom mal za preukázané všetky predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody a to, že bolo vydané nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím.

1.3. Žalobca v konaní preukázal vznik škody zaplatením trov obhajoby svojmu otcovi (pôvodne žalobcovi 2), ktorý ako osoba blízka a z tohto dôvodu oprávnená v trestnom konaní mu zvolil právneho zástupcu v konaní vedenom pred Okresným súdom Veľký Krtíš vo veci sp. zn. 1T 38/2004 a trovy obhajoby aj zaplatil zvolenému právnenému zástupcovi. Táto skutočnosť nebola žalovaným v konaní spochybnená. Žalobca preukázal príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, ktorá mu ako účastníkovi v trestnom konaní vznikla zaplatením trov obhajoby, ktoré boli zaplatené zvolenému právnenému zástupcovi žalobcu. V časti istiny v sume 13,24 € súd konanie podľa §145 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) zastavil.

1.4. V súvislosti so vznesenou námietkou premlčania sumy 403,10 €, ktorá predstavovala škodu žalobcu vzniknutú s podaním žiadosti na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 5. mája 2009 sa súd stotožnil, a to z dôvodu, že k zastaveniu trestného stíhania žalobcu došlo na základe uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 5To 31/07-374 zo dňa 29. marca 2007, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 1T 38/2004 zo dňa 20. novembra 2004. Žalobca rozšíril žalobný návrh o sumu 403,10 € na pojednávaní 27. júna 2012 teda až po piatich rokoch od skončenia trestného konania. Vychádzajúc z ust. § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., k premlčaniu uplatneného nároku došlo v trojročnej subjektívnej premlčacej lehote, nakoľko žalobcovi nič nebránilo uplatniť tento nárok včas, na základe čoho súd v tejto časti žalobu z dôvodu premlčania zamietol.

1.5. Ďalej uviedol, že štát je povinný nahradiť škodu najneskôr do 6 mesiacov odo dňa, kedy poškodený nárok riadne uplatnil postupom podľa § 10 citovaného zákona. Márnym uplynutím tejto lehoty sa štát ako dlžník zo zodpovednostného vzťahu (§ 489 OZ) dostáva do omeškania, a tak najskôr odo dňa nasledujúceho po uplynutí 6 mesačnej lehoty ho postihuje povinnosť zaplatiť poškodenému veriteľovi tiež úroky z omeškania. (uznesenie NS SR z 21. decembra 2010, sp. zn. 2Cdo/48/2010). Pretože žalobca si uplatnil u žalovaného nárok na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím (žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody) dňa 6. mája 2009 (deň doručenia žiadosti žalovanému), 6- mesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku žalobcu, plynula žalovanému do 6. novembra 2009. Žalovaný v uvedenej lehote nárok žalobcu neuspokojil, preto mu od nasledujúceho dňa vznikol nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške určenej podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 z uplatnenej hodnoty nároku na náhradu škody.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 4. septembra 2018 sp. zn. 5 Co/7/2018, rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2.1. Odvolací súd v súvislosti so vznesenou námietkou žalovanou, že s ohľadom na § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., je náhrada škody, ktorú si uplatňuje žalobca premlčaná, uviedol, že je potrebné námietke premlčania vyhovieť. Plynutie premlčacej lehoty v súvislosti s náhradou škody v prejednávanej veci začalo žalobcovi plynúť dňa 29. marca 2007, keď bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 5To/31/2007-374 trestné stíhanie žalobcu zastavené. Právo žalobcu na náhradu škody titulom uznesenia o vznesení obvinenia sa premlčalo dňa 18. apríla 2006. Žalobca si žalobný návrh na súde prvej inštancie uplatnil dňa 8. decembra 2009, teda po uplynutí premlčacej lehoty. K argumentácii súdu prvej inštancie, o nesúlade premlčania žalobcovho nároku s dobrými mravmi odvolací súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/41/2012, ktorý vyslovil záver, že dobrým mravom zásadne neodporuje, ak niekto namieta premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, lebo inštitút premlčania je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa zo zákona premlčuje. Ak žalobca nevhodnou voľbou prostriedku ochrany svojich práv z objektívneho hľadiska vlastným zavinením vytvoril podmienky pre neskoršie úspešné vznesenie námietky premlčania práva žalovaným, uplatnenie námietky premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods.

1 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd nestotožnil s právnym posúdením otázky premlčania súdom prvej inštancie. Rozsudok súdu prvej inštancie preto zmenil a žalobu zamietol, súčasne priznal žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca, ktorý prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku odôvodnil s poukazom na § 420 písm. d/, f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP. Uviedol, že odvolací súd konal v rozpore s § 379 CSP, keď zamietol žalobu v celom rozsahu, hoci výrok rozsudku súdu prvej inštancie o zastavení konania v časti uplatneného nároku nebol napadnutý odvolaním žalobcu ani žalovaného, takto odvolací súd po zamietnutí celej žaloby rozhodol meritórne o tomto nároku, ktorý tiež považoval za premlčaný, čím mu neoprávnene odňal možnosť do budúcnosti tento nárok uplatniť. Takýmto postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a porušeniu zásady ukotvenej v článku 16 ods. 3 CSP. Mal ďalej za to, že odvolací súd porušil jeho právo na spravodlivý proces, keď sa nevyšporiadal s podstatnými námietkami uvedenými v konaní ako i v odvolacom konaní, ktorými odôvodňoval, prečo nemohlo prísť k premlčaniu nároku uplatneného žalobou. Rozhodnutia súdu preto považoval za nepresvedčivé a neodôvodnené, tým skôr, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v podstatnej časti, tento rozsudok však absolútne nerešpektuje ustálenú súdnu prax z hľadiska odôvodnenia súdnych rozhodnutí. Namietal, že odvolací súd použil vo svojom rozhodnutí výklad právnej normy bez toho, aby mu dal možnosť sa k požitiu tejto vyjadriť, čím tiež prišlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Uviedol, že dovolacím súdom v jeho rozhodovacej praxi dosiaľ nebola vyriešená právna otázka, či nie je daný rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 OZ uplatnením námietky premlčania v súdnom konaní vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátu, keď žalobca nezavinil márne uplynutie objektívnej desaťročnej premlčacej doby podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., pretože táto uplynula skôr, ako bolo trestné stíhanie sťažovateľa zastavené, pričom zastavenie trestného stíhania bolo podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody, preto je daný i dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

4. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadřila.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/ CSP) zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z väd uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť.

6. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

6.1. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných

procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP, treba považovať aj taký postup súdu, ktorým sa strane odmieta možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ktorým dochádza k odmietnutiu spravodlivosti, keď súdom prijaté závery nemajú svoj racionálny základ v interpretácii príslušných ustanovení právnych predpisov, a teda sú svojvoľné a neudržateľné a keď rozhodnutie súdu neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.

6.2. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

6.3. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

6.4. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

7. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

Podľa § 393 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní,

prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

7.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav. Táto povinnosť odvolacieho súdu je nenahraditeľná a neopomenuteľná, pokiaľ ako v danom prípade, odvolací súd mení rozsudok súdu prvého stupňa tak zásadným spôsobom, že zamietne celú žalobu.

8. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd skúmal, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu dáva relevantnú odpoveď na všetky podstatné otázky. Zistil, že tomu tak absolútne nie je. Za náležité vysporiadanie sa s otázkou týkajúcou sa premlčania jednotlivých nárokov, nemožno považovať stručné odôvodnenie: „... že s ohľadom na § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., je náhrada škody, ktorú si uplatňuje žalobca premlčaná, a preto je potrebné námietke premlčania vyhovieť“.... a stručná citácia z rozhodnutia najvyššieho súdu v inom spore (sp. zn. 3Cdo/41/2012) : „že dobrým mravom zásadne neodporuje, ak niekto namieta premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, lebo inštitút premlčania je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa zo zákona premlčuje. Ak žalobca nevhodnou voľbou prostriedku ochrany svojich práv z objektívneho hľadiska vlastným zavinením vytvoril podmienky pre neskoršie úspešné vznesenie námietky premlčania práva žalovaným, uplatnenie námietky premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka“. Žiadne iné dôvody krajský súd v dovolaní napadnutom rozhodnutí neuviedol. Takýmto svojím postupom zaťažil odvolacie konanie vadou majúcou svoje vyjadrenie v § 420 písm. f/ CSP, nakoľko odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu nedosahuje ani základné atribúty kladené na kvalitu (odpovede na argumenty strany, presvedčivosť zvoleného právneho záveru vo vzťahu k skutkovému stavu a právnej úprave a pod.) rozhodnutia odvolacieho súdu.

9. Keďže dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávacom spore bola daná prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, prípustnosťou a dôvodnosťou dovolania uplatneného podľa ustanovenia § 420 písm. d/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP sa bližšie nezaoberal, nakoľko dovolací súd má za to, že pri tak zjavnom porušení práva na spravodlivý proces, ktorého sa dopustil krajský súd vydaním neodôvodneného, arbitrárneho a procesných ustanovení porušujúceho rozhodnutia, by ďalšie preskúmavanie takéhoto rozhodnutia bolo nad rámec dovolacieho konania.

10. Z uvedených dôvodov preto dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 2 CSP) a vec vrátil mu na ďalšie konanie.

11. V novom rozhodnutí súd rozhodne znova o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

12. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.